

A Fővárosi Ítéltábla a Deteky Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Deteky Gábor ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - dr. Kamarás Géza ügyvéd (fél címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 7. napján kelt 20.P.20.854/2014/62. számú ítélete ellen a felperes részéről 63. sorszám sorszám alatt előterjesztett és 65. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 100.000 (Százezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 409.500 (Négyszázkilencezer-ötszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes új fogpótlás készítése céljából jelent meg az alperesnél, mivel a meglévő hídját részben az azokat tartó fogak mozgása miatt használni már nem tudta, és fixebb megoldást szeretett volna. Az első konzultáció 2010. július 26-án történt, amikor a felperes és az alperesi fogorvos, ... megbeszélték, hogy a felső állkapocsba 4 db implantátum kerül elhelyezésre, amelyhez rögzíthető, kivehető, ún. stéges fogsor, míg az alsó állkapocsra fronthíd készül. A fogorvos 2010. augusztus 23-án a 4 implantátumot beültette a felperes felső állkapcsába. A felperes 2010. augusztus 31-én varratszedésen jelent meg, a fogorvos ellenőrizte a sebet és ezt követte a 3 hónapos gyógyulási idő. A felperes ez alatt az idő alatt egyszer, 2010. október 19-én jelent meg kontrollon a fogorvosnál, aki ekkor mindent rendben talált. 2010. november 23-án az eljáró orvos felszabadította az implantátumot, az ínyt felmetszette. 2010. november 30-án lenyomat vételére került sor; az alkalmazott megoldás szerint a 4 implantátum mindegyike egy patentot tart és a patent rögzíti a kivehető fogpótlást. A felperes két megoldás közül választhatott. Az egyik az ún. stéges - amely az eredeti elgondolás volt -, míg a másik a gömbretenciós megoldás volt; felperes ez utóbbit választotta, ezért ezzel folytatódott a kezelés. 2010. december 7-ére elkészült a felperes próbafogsora, amely a felperesnek nem tetszett, úgy találta, hogy a fogak nagyon kiállnak, ezért ... egy másik fajta fogpótlást javasolt a felperesnek úgy, hogy a 4 implantátumra elől egy híd kerül, amely kerámia leplezése tartja a kivehető részt. A felperes 2010. december 21-én próbálta a híd

vázát, 2011. január 11-én az elülső hidat, valamint a kivehető rész vázát, a fémlemezt. 2011. február 1-jére elkészült a fogpótlás, a fogorvos beragasztotta a fix részt, megmutatta a felperesnek a kivehető rész használatát és a fogpótlás tisztítását. A felperes a 2011. február 1-jei és 7-ei kontroll alkalmával jelezte, hogy az alsó, ideiglenes fogsort vastagnak találja, nehezen tudja használni, a fogorvos ezért javasolta, hogy az alsó részen is legyen egy fix és egy kivehető rész. A 2011. február 22-ei találkozáskor a felperes panaszkodott, hogy nem tudja használni a felső fogsort, az sérti a nyelvét, amely véres és sebes. A fogorvos megvizsgálta, ilyen elváltozásokat azonban nem talált. A felperes azon panaszainak sem találta objektív jelét, miszerint használatkor a két fogsor, ha érintkezik csattog, illetőleg a felső kivehető rész mozog. Tapasztalta ugyanakkor, hogy a felperes az alsó fogsort nem használja, így arra ráharapni nem tud, mert az alsó állkapocsban csak elöl voltak fogai. Mivel a felperesnek alapvető problémája volt a kivehető rész használatával, a fogorvos egy fix felső fogpótlást javasolt, amelyről árajánlatot és kezelési tervet adott a felperesnek azzal, hogy ehhez további 2 implantátumot kellene beültetni, csontpótlásra is szükség lenne, ugyanis 6 implantátum alkalmas arra, hogy egy fix, beragasztott fogpótlást tartson.

A felperes ezt követően 2011. március 8-án jelent meg az alperesnél, el volt keseredve, hogy nem tudja használni a kivehető részt, jelezte, hogy az sérti a nyelvét. Az eljáró fogorvos ekkor sem talált sebeket a felperes nyelvén, szakmai szempontból a fogpótlást rendben lévőnek találta. Megállapodtak abban, hogy ha a felperes a fix megoldást választja, akkor annak árába beszámítja azt, amit az addigi kezelésekre költött. A fogorvos ekkor még egy fix megoldást ajánlott fel a felperesnek: a két hátsó saját fog és 4 implantátum tartott volna egy fix körhidat, amely viszont bizonytalan élettartamú megoldás, ezért az orvos a 2 implantátum és a körhíd készítését javasolta.

A felperesnek 2011. március 22-én kellett volna ismételtlen megjelennie kezelésen, ekkor azonban csupán a férje jelent meg, aki visszaadta a fogorvosnak a felperes felső kivehető pótlását, és visszakapta az arra kifizetett 80.000 forintot. A kezelőorvos aláíratott egy átvételi nyilatkozatot, amelyben tájékoztatta a felperest, hogy a fogpótlás így nem alkalmas a használatra, továbbá, hogy az eljáró orvos felajánlott egy alternatív fogpótlás készítést is azzal a céllal, hogy a felperest anyagi hátrány ne érje, azonban az orvos ezt a felperessel megbeszélni nem tudta, mivel a felperes a rendelőben nem jelent meg. Ezt követően a felperes többször nem jelent meg az alperesnél.

Ezt követően a felperes más megoldást szeretett volna találni a kivehető rész pótlására, mivel azzal nem volt tisztában, hogy a pótlás máshol nem készíthető el, csak ott, ahol a 6 fog is elkészült. Az elkövetkező időszakban a felperes egyre nagyobb fájdalmakat és különféle testi, majd pszichés tüneteket élt meg, 2012. november 22-én depressziót és szomatizációs zavart diagnosztizáltak nála. Fogászati panaszával több orvosnál is járt. A felperes 2012 márciusában ... fogszakorvosnál jelentkezett, aki a felperes vizsgálatát követően megállapította, hogy „a páciensnek 4 implantátuma van a maxilla front területén. A fogpótlás szélei elállnak. Az implantátumok tisztítása nagyon nehéz, a periimplantáris mucosa gyulladt, periapikális és panoráma röntgen alapján kérdéses, hogy a marginális csont mennyire érintett a gyulladásban. A fogpótlás pontatlansága miatt a tasak mérése nagyon megnehezített, pontos mérés nem lehetséges”. Javasolta a mostani fogpótlás eltávolítását és optimális higiénijú pótlás készítését. ... javasolta a felperesnek, hogy keresse fel ... szakorvost, aki hasonló megállapításra jutott, a felperesnek igazságügyi orvosszakértői vélemény beszerzését javasolta.

A felperes ... igazságügyi szakértőt kereste fel, aki a 2012. november 4-én kelt magánszakértői véleményében rögzítette, hogy a felső rögzített fogpótlás higiénés szempontból alkalmatlan, ha továbbra is szájban marad, a gyulladás kiterjedése - ami az ínyt és a csontszélt is érinti - további súlyosbodó panaszokhoz és csontlebonlathoz vezethet, ami a jelenleg még nagy valószínűséggel jól

használható implantátumok stabilitáscsökkenését okozhatja. A híd eltávolítása javasolt, majd a gyulladások megszűnése vagy megszüntetése után higiénés szempontból új híd, és az ahhoz kapcsolódó precíziós kivehető rész, vagy további implantátumok megfelelő előkészítés utáni behelyezése után teljes rögzített pótlás készíthető.

A felperes 2012 decemberében ... jelent meg, aki elvállalta a híd levételét. 2013. január 7-én került sor a híd eltávolítására, az implantátumok körüli gyulladásos rész gyógyítása is megkezdődött. 2013. január 28-án ínypasztika történt, ugyanis a meglévő fogsor a felperes gyulladt ínyét már annyira összenyomta, hogy az ínyn kinövések keletkeztek. Az implantátumokat 2013 júniusában ... távolította el; az általa javasolt helyreállító megoldás 1.500.000-2.000.000 forint összegű költségét a felperes nem vállalta, ezért 2013 decemberében máshol készíttetett egy kivehető fogsort, azonban ezt sem tudja használni, számára az elviselhetetlen, úgy érzi, hogy nem bír vele enni, így azóta sincs rendezve a fogazata.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy nem megfelelően végezte a fogászati beavatkozást, megsértette a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát. Eerre alapítottan az alperest 4.000.000 forint nem vagyoni kára, továbbá 1.118.600 forint vagyoni kára és járulékai megtérítésére kérte kötelezni.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét is. Állítása szerint a felperes fogászati ellátása a szabályoknak megfelelően történt, a felperes egészségügyi panasza az alperes által kifejtett tevékenységgel nem hozható okozati összefüggésbe.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 325.031 forint perköltséget. Rendelkezése szerint a le nem rótt 307.100 forint kereseti illetéket, továbbá a 256.495 forint szakértői díjat az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául aggálytalanként fogadta el ... igazságügyi szakértő perben beszerzett véleményét. A szakértő véleménye alapján úgy foglalt állást, hogy az alperes által elvégzett implantáció megfelelő volt, az implantátumok elhelyezkedése az adott anatómiai körülményeket maximálisan kihasználta, rögzülése megfelelő volt. A felperes az alperesi kezelést követően késlekedett panaszai jelzésével, 2011. március végét követően az alperesnél nem jelentkezett, csak a következő évben - amikorra ínye már begyulladt - keresett fel más szakorvosokat, akik ekkor már a híd eltávolítását javasolták. A szakértő véleménye alapján utalt arra, hogy a felperes kialakult panaszai nem az alperesi beavatkozások elvégzésének, hanem a panaszok kezelése elmaradásának következményei, az implantátumok elvesztéséhez elsődlegesen a felmerült panaszok nem időben történt kezelése vezetett. Megállapítása szerint az alperes által végzett kezelés a konzervatív implantációs előírásoknak megfelelően történt, az alperesi fogpótlás sikertelensége arra vezethető vissza, hogy a felperes nem hordta az alsó kivehető ideiglenes fogpótlást, illetőleg a pszichoterapeutikumok használatának mellékhatásai is csökkentették a sikeres implantáció esélyét. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által csatolt szakorvosi vélemény, valamint magánszakértői vélemény sem volt alkalmas a perben elkészített igazságügyi szakvélemény aggályossá tételére. Rögzítette, hogy bár az alperes egy ízben eltért a korábbi kezelési tervtől, önmagában ez szakmai hibának nem tekinthető, hiszen az alperes a felperes tapasztalatait, igényeit kívánta figyelembe venni. A felperes újabb szakértő kirendelésére irányuló indítványát elutasította, ugyanis a beszerzett igazságügyi véleményt sem ellentmondásosnak, sem hiányosnak, sem aggályosnak nem találta, figyelemmel volt továbbá arra is, hogy önmagában a kezelési terv esetleges hiányával összefüggésben a felperes nem igazolt kárt, ahogyan az egyéb hivatkozott

dokumentációs hiányokból eredően sem. Az a felperesi előadás, miszerint megfelelő tervezéssel és kockázatfelméréssel a felmerülő hibák elkerülhetőek lettek volna, nem nyert bizonyítást, mert a szakértő hibákat sem állapított meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagos fellebbezési kérelme a terhére megállapított perköltség méltányos csökkentésére irányult. Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint az alperes az orvosszakmai szabályokat semmibe véve a tervezett beavatkozások részleteiről, azok kockázatairól nem tájékoztatta, kezelési tervet nem készített, egy panorámaröntgenen kívül semmilyen egyéb vizsgálatot nem végzett. A felperesnek már a 4 implantátum behelyezését követően feltűnt, hogy azok össze-vissza állnak. Az alperes orvosa a beültetett implantátumok felhasználásával kísérletet tett a megfelelő fogmű kialakítására, azonban ezt a beültetett implantátumok szabálytalan elhelyezkedése gátolta. Az alperes a gömbretenciós megoldás helyett egy másfajta protézis elkészítését javasolta, majd annak sikertelenségét látva újabb és újabb ötlettel állt elő, a felperes azonban az újabb kezeléseket bizalomvesztése okán nem vállalta, kérte az általa eredetileg megrendeltnek megfelelő fogmű elkészítését. Tekintettel arra, hogy az alperes a problémát megoldani nem tudta, a felperes egymás után több orvost is megkeresett problémájával, ám a beültetett implantátumok mellett senki sem vállalta annak megoldását. A felperes panaszai, a csontvesztés miatti kilazulás és a krónikus gyulladás okán nem volt egyéb lehetőség, mint azok eltávolítása. Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felperes teljes körben igazolt, számos orvos által támogatott prudens eljárása mellett egy olyan kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleményére hagyatkozik, amelynek elkészítője az alperesi képviselővel baráti viszonyban áll, aki a felperest a szakvélemény elkészítése során személyesen nem is látta, meg sem vizsgálta, és úgy készítette el szakvéleményét, hogy az időközben már nem is forgalmazott implantátumok specifikációja nem állt a rendelkezésére, az ezek beültetésére vonatkozó gyártói előírásokat, a beültetés megfelelőségét nem igazolta, az implantátumok gyártóját meg sem kereste.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai mentén történő helybenhagyására irányult. Kiemelte: a felperes fellebbezése egy olyan teljes egészében iratellenes és megalapozatlan állításhalmazt foglal magában, amely azt a látszatot kelti, hogy az alperes mindenféle, a felperesnek felróható közrehatás nélkül, a szakmai szabályokkal ellentétesen, jogellenesen okozta volna a kereset tárgyát képező kárt. A felperes ugyanakkor fellebbezésében azokra a lényeges kérdésekre nem tér ki, hogy miért késlekedett a nála állítólagosan jelentkező panaszok közlésével, illetőleg, hogy miért nem tájékoztatta az alperest a kezelését lényegesen befolyásoló pszichoterapeutikumok használatáról. A felperes arra vonatkozóan sem nyilatkozott, hogy az őt, az alperesi kezelést követően vizsgáló, szakorvosi véleményeket adó orvosok az elsőfokú eljárásban tanúként meghallgatásra kerültek, amely során maguk is arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az eltelt időt is figyelembe véve nem lehet megállapítani, hogy miért következett be a felperesnél az ínygyulladás. A tanúként meghallgatott orvosok valamennyien csupán a vizsgálat időpontjában fennállt állapotról tudtak nyilatkozni, azonban az akkor észlelt tünetek, a kifogásolt kezelés óta eltelt időre tekintettel nem voltak okozati összefüggésbe hozhatóak az alperes szolgáltatásával. A kezelési terv hiányára vonatkozó felperesi előadás önmagában is ellentmondásos, ugyanis a felperes az eljárás során több alkalommal akként nyilatkozott, hogy az alperessel több ízben egyeztetett, aki olyan gömbretenciós pótlást készített, amit ő szeretett volna, ahogyan azt is előadta, hogy a csontpótlás vonatkozásában is készült kezelési terv. Kiemelte, hogy a műtéti beleegyező nyilatkozat is csatolásra került a per irataihoz, amely azt igazolja, hogy a felperes megfelelő tájékoztatás és az alperesi beavatkozások valamennyi kockázatára történő

figyelemfelhívást követően egyezett bele a műtét elvégzésébe. Utalt arra is, hogy a felperes a fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 235. § (1) bekezdésébe ütköző módon adott elő olyan új tényeket, amelyek az elsőfokú bizonyítási eljárás tárgyát nem képezték. Az elsőfokú bizonyítási eljárás mindvégig a felperes részére készített fogmú által vélten okozott gyulladás, illetőleg annak esztétikai meg nem felelőssége kapcsán zajlott, a felperes által a fellebbezésben előadott alsó ajak feszítés és a száj becsukásának lehetetlensége azonban nem képezte a kereseti tényállás, a felperesi előadás részét. Rámutatott: az a körülmény, hogy az implantátumok beültetésére megfelelően került sor, már a per kezdeti szakaszán egyértelműen tisztázódott, abban valamennyi szakorvos és szakértő egyetértett. A régi Pp. hivatkozott bekezdésébe ütközik az a felperesi előadás is, miszerint a fogmú eltávolítására azért került sor, mert a felperes panaszai, a csontvesztés miatti kilazulás és a krónikus gyulladás okán nem volt más lehetőség. A felperes fellebbezési állításával szemben ... tanúként előadta, hogy az implantátumok helyzete, csontban való rögzítettsége a röntgenfelvétel szerint megfelelő. Az alperes a perben kirendelt szakértővel való kapcsolatára vonatkozó felperesi állítást visszautasította. Utalt arra is, hogy a felperesnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló - érdemi indokolást nélkülöző - indítványa megalapozatlan, akárcsak a perköltség csökkentésére irányuló - indokolást úgyszintén nem tartalmazó - indítványa.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla teljes terjedelmében felülbírált [régi Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a Fővárosi Ítélőtábla maradéktalanul egyetértett, ezért okfejtését - annak szükségtelen megismétlése nélkül - csupán a fellebbezésre tekintettel egészíti ki a következőkkel.

A Fővárosi Ítélőtábla előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nem volt indok, az elsőfokú bíróság a perben beszerzett aggálytalan szakértői vélemény alapján részletesen kifejtette, hogy az alperes által nyújtott fogorvosi ellátásnak nem volt olyan mozzanata, amely akár a szakmai szabályokba, akár az egészségügyi szolgáltatótól elvárható gondosság követelményébe ütközne. Ezt az okfejtést a rendelkezésre álló bizonyítékok minden tekintetben alátámasztották, a szakértői bizonyítás további kiegészítésére nem volt indok, az érdemi döntés meghozatalához a következőkben kifejtettek szerint szükségtelen volt a felelősség alóli mentesülés vizsgálata. A Fővárosi Ítélőtábla ezért a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján döntött a kártérítési keresetet elutasító ítéleti rendelkezés helybenhagyásáról.

Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a kártérítési kereset elbírálásánál irányadó jogszabályokat, mivel a káresemény időpontjára figyelemmel az Eütv. 244. §-a szerint az egészségügyi szolgáltatásokkal összefüggésben keletkezett kárigények tekintetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) szabályait kell megfelelően alkalmazni.

A felperes az alperes által nem megfelelően végzett fogászati beavatkozás, a nem megfelelően beültetett implantátumok miatt kialakult fizikai és pszichikai egészségkárosodása miatt kérte személyiségi jogai megsértésének megállapítását [régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja], illetőleg vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti igényt érvényesített. A felperes által megjelölt hátrányok, köztük a testi épségének, lelki egészségének a károsodása a régi Ptk. 75. § (1) bekezdése és a 76. §-a értelmében olyan személyiségi jogi sérelemnek minősülnek, amelyek szankciójaként a sérelmet szenvedő fél a polgári jogi felelősség szabályai szerint kártérítést követelhet [régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja]. Ebből következően a felperesnek a nem vagyoni és a vagyoni kártérítés iránti

keresete eredményességéhez a kártérítési felelősség régi Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott konjunktív feltételeinek a fennállását kellett bizonyítania: azt, hogy a károkozó jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett. Ugyanez a törvényi rendelkezés szabályozza a kártérítő felelősség alóli mentesülés lehetőségét is; ennek érdekében a károkozónak kell bizonyítania, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az egészségügyi szolgáltatótól általában elvárható magatartás fogalmát az Eütv. 77. § (3) bekezdése tölti ki tartalommal, az itt felállított gondossági mérce szerint a gyógyellátásban résztvevőktől elvárható gondossággal kell a betegeket ellátni, betartva a szakmai és az etikai szabályokat, illetve az irányelveket. Amennyiben az egészségügyi szolgáltató eljárása nem felel meg ennek a zsinórmértéknek, úgy magatartása felróható, amelynek az a jogkövetkezménye, hogy a kártérítő felelősség alól nem mentesülhet.

Az előzőekben ismertetett jogszabályi háttérre figyelemmel a felperesnek az alperest terhelő kártérítő felelősség jogalapjának a megállapításához elsődlegesen azt kellett bizonyítania, hogy a felperes egészségkárosodása okozati összefüggésben áll a nem megfelelően elvégzett implantációs műtéttel. A kártérítő felelősség valamennyi konjunktív feltételének a bizonyítottsága esetén az alperes kártérítő felelősség alóli mentesüléséhez annak a bizonyítása szükséges, hogy nem sértette meg az Eütv. 77. § (3) bekezdésében felállított gondossági követelményt.

A felperes alapvető fellebbezési állítása továbbra is az volt, hogy az alperes által a felső állkapcsába behelyezett implantátumok elhelyezkedése nem volt megfelelő, és végső soron ez okozta az ínyének krónikus gyulladását, az implantátumok csontvesztés miatti kilazulását. Ezt a felperesi állítást azonban - amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - a perben feltárt adatok nem támasztották alá. A perben kirendelt szakértő, ... egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a felperes fogászati ellátása során az alperes szakmai hibát nem vétett, az alperes által végrehajtott kezelés a konzervatív implantációs előírásoknak megfelelően történt, az implantátumokat a 2 évvel később készült CT felvétel által is igazoltan megfelelően - az adott anatómiai körülményeket maximálisan kihasználva, megfelelő rögzüléssel - helyezték el a felperes állkapcsában. Nem lehetett ezzel ellentétes következtetést levonni a felperes indítványára meghallgatott, az alperesi kezelést követően őt kezelő fogszakorvosok tanúként tett vallomásából sem. ... kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az implantátumok teljesen rendben voltak, azokat ... sem találta problémásnak. ..., illetőleg ... pedig egyaránt úgy nyilatkozott, hogy a felperes ínyének gyulladása, a bekövetkezett csontpusztulás miatt vált szükségessé az implantátumok eltávolítása, azonban az implantálás és a saját vizsgálatuk között eltelt időre tekintettel nem tudták megjelölni, hogy mi volt a gyulladás, illetőleg a csontvesztés oka. Felmerült ugyan, hogy a fogmű illeszkedése, szorossága, így tisztíthatósága annak elkészültekor nem volt megfelelő, ezt azonban a meghallgatott fogorvosok nyilatkozata kétséget kizáró módon nem támasztotta alá, egyöntetűen úgy nyilatkoztak, hogy a vizsgálataik - amelyek közül a legkorábbi is 12 hónappal követte azt a legutolsó alkalmat, amikor a felperes megjelent az alperesnél - időpontjában már nem volt megállapítható, hogy a fogpótlás a készítésekor ne lett volna megfelelően illeszkedő, tisztítható.

A felperes fellebbezésben tett állításával szemben így az implantátumok elvesztéséhez vezető gyulladás, illetőleg csontvesztés nem hozható okozati összefüggésbe semmilyen alperesi mulasztással. Ezzel szemben a perben kirendelt szakértő kétségmentes véleménye alapján a fogpótlás sikertelensége éppen a felperes személyében rejlő okra vezethető vissza: arra, hogy a felperes késlekedett panaszai jelzésével, az alperesnél történt utolsó, 2011. márciusi megjelenését követően csak egy évvel később jelentkezett egy másik fogorvosnál, így azok kezelése sem kezdődhetett meg időben. A felperes fogpótlásának sikertelensége egyrészt azért következett be, mert a felperes nem hordta az alsó, kivehető pótlást, így a felső implantátumokra kórosan nagy erő

hatott, az implantátum körüli csont felszívódott, periimplantitis és íngyulladás alakult ki; másrészt azért, mert a felperes olyan depresszió-ellenes szereket szedett, amelyek mellékhatásai a sikeres implantáció esélyét csökkentették.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor nem tulajdonított jelentőséget a kezelési terv esetleges elmaradásának, illetőleg a felperes által állított további dokumentációs, kockázatfelmérési, illetőleg tájékoztatási hiányosságoknak, ugyanis az előzőekben kifejtettekből következően az alperes a felperes fogászati ellátása során semmilyen, a szakma szabályainak, illetőleg az orvostól elvárható gondosságnak nem megfelelő magatartást nem tanúsított, nem mulasztott, nincs olyan orvosi hiba, ami a felperesnek megfelelő kezelési tervvel, kockázatfelméréssel, tájékoztatással elkerülhető lett volna.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a a pertárgy értékéhez igazodóan határozza meg a fél által felszámítható ügyvédi költségeket abban az esetben, ha a fél nem a megbízási szerződésben kikötött munkadíjra tart igényt. Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontját, miszerint az alperes a pertárgy értékéhez igazodóan 5%, az adott esetben 255.930 forint összegű ügyvédi munkadíjat számíthat fel, amely összeghez még hozzáadódik az áfa [4/A. § (1) bekezdés]. Az ügyvédi munkadíj 3. § (6) bekezdése szerinti mérséklésére nem volt ok, ugyanis az elsőfokú bíróság által megállapított összeg arányban áll az elsőfokú eljárásban ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

A kifejtettek szerint a kártérítő felelősség konjunktív feltételei közül kettőnek - az okozati összefüggésnek és a jogellenes magatartásnak - a fennállása nem bizonyított, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan döntött az alaptalan kereset elutasításáról. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a régi Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a régi Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megtéríteni az alperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költséget. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján a tényleges ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése értelmében hozzáadódik az áfa.

A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint a felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2018. szeptember 28.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró